

És la independència, estúpids!

Sí, d'acord, el títol no és molt original, però és la veritat, no fotem. La falsa dicotomia que alguns pretenen imposar entre Independència versus Gestió, és més falsa que un duro sevillanu. La Independència és la millor manera de gestionar el país. La que ens permetrà disposar de tots els recursos que generem per fer front a totes les adversitats, a totes les calamitats, així com generar tots els recursos per garantir el benestar de la nostra gent. Punt. No hi ha res més a discutir. Independència i mil vegades independència. I quant abans millor. Si pot ser el 15 de febrer. No el 16. Des de Junts per Catalunya hem de ser clàssics al respecte. Cap dubte, cap matisació. Només així ho farem possible, només així obtindrem una victòria aclaparadora que evitarà qualsevol alternativa que només serà espanyolista. I és que a més, serà la Independència la que portarà a la unitat, seguint un efecte arrossegament. De manera que, repetim-ho, cap dubte.

Llavors em preguntareu, què farem, després de la victòria. I jo contesto, què farem abans. I abans avisarem el món sencer que la victòria portarà inevitablement a la Independència. I ho direm a viva veu a tot el món mundial. Que ho sàpiga tothom, des de Brussel·les, Washington, Beijing, Moscou o Ougandodou. Des de tots els mitjans globals fins al mitjà més modest de l'Àfrica.

I ho direm en totes les llengües del món mundial. Que ningú no pugui al·legar desconeixement, al respecte. Som un país que això ho pot fer perfectament. No som una petita potència, que no tingui mitjans. Prou d'auto-flagel·lar-nos amb el mantra de ser un país petit. El «petitisme» és quelcom patètic i d'ell n'estic fins al capdamunt.

Naturalment no serem tan babaus com per anunciar quines mesures concretes portarem a terme després d'una victòria definitiva sobre Espanya. Ja els agradaria. Alguna cosa hem après en els darrers anys, oi? Ara som molt més savis, després de viatjar tants anys cap a Itaca. Molt més savis i sabem de què són capaços els espanyols.

Ara, en plena crisi mundial, Espanya és una desgràcia. Es troba a pocs centímetres de caure i d'esclatar, ja

no en tenim cap dubte. Només sospira per rebre els fons europeus que els necessita com l'aire que respira. Són la seva esperança. Però és obvi que, si els rep, només els repartirà entre els seus acòlits, i mai amb un criteri de racionalitat, ben al contrari. Una Catalunya independent i membre a la UE, en rebria, segons algunes fonts, 30 miliards, moltíssims més que una Catalunya autonòmica i espanyola. Però és que moltíssims més. De manera que no hi ha color. Amb aquests recursos sí que es podria fer front les demandes socials, econòmiques, d'infraestructures. I si sumem la fi de l'espòli fiscal que representarà la Independència, uns altres 16 miliards, encara en tindrem per construir un exèrcit modern, augmentar el nombre de funcionaris (jutges, policies, sanitat, servei diplomàtic, etc.) que ens faria augmentar la qualitat de vida, la seguretat pública i privada, l'ensenyament). També per reorganitzar el sistema financer i convertir Barcelona en una plaça fintech, canviant les experiències fracassades (Bancaixa, Sabadell) i acabar amb el monocultiu del turisme en moltes comarques, a favor de l'economia digital, la intel·ligència artificial, la universitat d'excel·lència, inspirant-nos en models capdavanters com els escandinaus, centre-europa o Israel. També serà el moment de determinar el sistema electoral propi, que reforci la cohesió nacional, la planificació territorial, amb l'impuls de les vegueries i la desaparició de les províncies i les diputacions.

I naturalment, un impuls de la presència internacional: a Europa, al Mediterrani i al món. Amb uns thinks tanks que sempre tinguin Catalunya com a referència, no com ara. I unes empreses globals, unes 10, 20 o fins i tot 30, que portin la marca Catalunya arreu del món, sense peatges reials de cap mena.

Last but not least, un element clau serà l'elaboració de la Constitució de la República, on quedarà ben palès la defensa dels Drets i Llibertats de tots els catalans i catalanes, la persecució de tota mostra de catalanofòbia i la defensa i promoció de la llengua catalana.

Tenim tantes coses per fer que quant abans les comencem, molt millor.

Josep Sort
President de Reagrupament

Sumari

Els estats de l'estat
per Josep Felip

PÀGINA 2

Maleïda pandèmia
per Josep Ramon Soldevila

PÀGINA 3

Aclaparats per molt més que una pandèmia
per Teresa Casals

PÀGINA 4

El major Trapero
per Albert Aragonès

PÀGINA 5

I més...

La secció habitual de llibres a càrrec de Pere Torra

Els estats de l'estat

Fa temps que els vells lluitadors independentistes ens avisen, ho escriuen i sobretot ho pateixen; el malson dels catalans, de tots els catalans però especialment dels independentistes i en particular dels independentistes-activistes (entre aquests no hi ha gairebé cap polític però un dels últims ho és el MHP Q. Torra), no és pròpiament l'Estat Español tal com se presenta a l'opinió pública, especialment a la opinió pública internacional. Com tant els hi agrada dir: "... el Estado Español, el estado social y democrático de derecho, homologable al mejor de los estados democráticos y crisol de derechos y libertades... y bla, bla, bla..."

En plena pandèmia, l'Estat Español és el desastre més gran d'Europa, tots els indicadors així ho assenyalen i la capital de l'imperi durant molt temps s'ha convertit en la zona 0 de la pandèmia a Europa. Perquè passa això? Senzillament perquè l'Estat Español no es una Nació, és una Taifa, un regne de Taifes. Hi ha la Taifa del Madrid-Sud i la del Madrid-Nord, la de Sevilla i la de Granada i per descomptat la taifa catalana. No hi ha forma humana de fer cas als especialistes, als viròlegs, als metges, a la gent que en saben i que expliquen les mesures que s'han de prendre. Per què no els hi fan cas? Senzillament perquè ningú veu ningú com el seu conciudadà nacional, els del Madrid nord veuen els del sud com a subgènere, com a súbdits, com subjectes nascuts per servir-los..., i sobretot no barrejar-se. Els del sud als del nord com uns feixistes, uns feixistes que se fan seva, de fet és seva, la bandera, l'himne i tot allò que ha vestit sempre la casta d'un estat històricament fracassat. Marx deia allò de la "religió és l'opi del poble", pels espanyols, pels espanyols de totes les taifes l'opi del poble és la lluita sense treva contra els catalans. Quan hi ha la revolta d'una taifa és dona una dosen del "a por ellos" i tots es relaxen col·locats, tranquils i relaxats.

Per mantenir aquest estat de taifes, que és el que vol "l'establiment", i tornant

a parafrasejar Marx, el que vol és mantenir intacta la "superestructura": consciència social per confondre les classes més estructura jurídica-política (estat i prerrogatives) per mantenir privilegis i en particular estatus. L'anàlisi marxista és impecable, l'error, al meu modest entendre és la recepta solucionadora, la solució no és el comunisme supressor de la llibertat individual, és la República. La República de lleis, no d'homes.

Els Estats Europeus han fet front a la pandèmia a partir d'entendre que tots els ciutadans són això, ciutadans, no són súbdits, que no hi ha un ciutadà superior a un altre i que les receptes que són bones per un ho han de ser per tots. Fan cas als especialistes i tècnics i a partir d'aquí, segons la seva estructura de poder territorial, s'han aplicat les mesures adients i, el més important de tot, és que els nacionals d'aquests països saben que això és així, que tots seran tractats per igual i per tant obeeixen, no amb obediència cega, sinó amb esperit crític i positiu. El cas més significatiu és Itàlia, els països més ric gràcies a la seva diversitat i a la seva potent cultura i passat. Alhora de la veritat han estat fidels i obedients a la República, i deixant de costat el regat curt polític al que tant acostumats estan, la República ha fet possible que siguin amb 80.000.000 de persones el país que millor ha controlat els rebrots. Les taifes no són únicament territorials, són sobretot sectorials. Estats dintre de l'estat, els reportatges sobre la Guàrdia Civil emesos per la televisió basca, el concordat amb la Santa Seu respecte de l'Església, els mecanismes de poder en la carrera judicial ("*palo y zanahoria*"), clavegueres d'Estat, tots ells coronats, mai millor dit per la Corona. El denominador comú de tots aquests ens és l'opacitat pressupostària i el tancament corporatiu davant dels atacs externs, tot adobat amb una premsa al servei d'aquesta superestructura que argumentava

i denunciava Marx.

El que necessita aquesta "superestructura" o, dit d'una altra manera més entenedora, "Poder real" és la unitat de España. Sense aquesta unitat cap d'aquests grups són res, és més, la seva raó de ser desapareix i amb la seva desaparició el seu "modus vivendi i operandi" que fa més de tres-cents anys que dura, per això no tenen cap voluntat d'estructurar una Nació, perquè una Nació, en el seu sentit clàssic és democràtica i republicana, les Repúbliques a España han fracassat i fracassaran sempre.

L'opressió en totes les seves formes i especialitats segons quin sigui aquest estat de l'Estat és el mitjà al que recorren sempre sense cap mirament quan la "unidad" està en perill. Els catalans som les seves preses preferides perquè, gràcies a la superestructura i a l'opi del que he parlat, als súbdits de totes les taifes el "*a por ellos*" "*les pone*". Escarmentar és el seu verb favorit. De totes les injustícies sofertes durant aquests deu anys, la més greu, al meu entendre, és la que pateix en Daniel Gallardo, un noi que des de la racionalitat i el sentit de justícia va manifestar-se contra aquest Nasgul malvat..., porta deu mesos en presó sense cap lògica i motiu. Amb l'Estat no hi ha diàleg possible perquè allí mana qui mana, i ni 50%, ni 90% ni 200% de la voluntat dels catalans els faran moure ni un dit.

Si tots els que esteu per la taula de diàleg penseu que allí hi ha la solució i per tant considereu que no tinc raó en aquest posicionament: DUI i únicament DUI, que sostinc mes darrera mes, en els meus articles a *La Veu*, feu-m'ho saber. Podeu fer un article a *La Veu*, nosaltres que som republicans i demòcrates ho publicarem, la direcció de la *Veu* segur que estarà encantada de fer-ho. Animo als Srs. Tardà, Rufian o Pascal que rebin.

Josep Felip

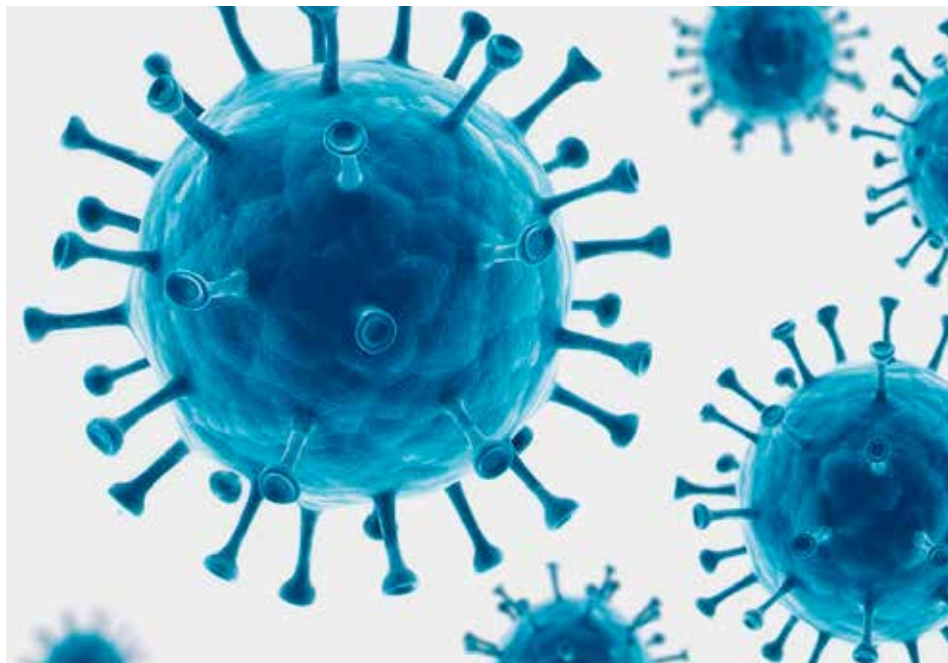
Maleïda pandèmia

I tant que és maleïda aquesta pandèmia, maleïda de veritat. Maleïda perquè mata a moltes persones i, maleïda després perquè s'emporta a molts dels nostres negocis i perquè condemna a la misèria a molts treballadors.

Maleïda, a més, perquè ens ha fet més mansos a la ciutadania. Gràcies a la “matxacada” constant dels mitjans de comunicació els ciutadans ens hem acostumat a relativitzar-ho completament. Ens han dit tantes vegades, “que ve el llop!, que ve el llop!...” i no acabava de venir, que quan ha arribat, a nosaltres, com si fóssim les innocents gallines del corral, ens ha enxampat al bar, jugant a pàdel o fent una “botellada” amb la colla. Ara, quan les gallines estan mortes o extenuades, i no trobem cap ou al niu, tothom a córrer. Que sí un estat d'alarma, que si toc de queda, tots els restaurants tancats (¿?), els comerços i les activitats diverses (culturals, esportives, etc) tancades o amb limitacions d'aforaments.... i això no acabarà bé, ja ho sabem.

Se n'ha parlat tant de la Covid, que tots nosaltres l'hem arribat a menystenir. A més, dia sí i dia també, sento per la tele que aquesta onada és menys violenta pel que fa a la gravetat dels afectats. Però cada dia es segueix morint gent. Hem passat un estiu de perles, com si res hagués passat tothom prenent el sol a la platja, hem envaït la muntanya i a la tardor vinga, tothom a buscar bolets.

Ja sé que el problema no és anar a la natura, sigui mar o muntanya, al contrari: estar en espais amplis o oberts a la natura, no hauria de fer mal a ningú. El problema és

el contacte estret entre tots nosaltres, sobretot en els trasllats, a les places, als bars, als aparcaments. Aquests dies, pujar al Matagalls per Collformic semblava una verdadera processó de Setmana Santa. I això no és bo.

Ara ens han decretat el toc de queda.

Vic és una de les ciutats amb un més alt percentatge d'afectats i amb una taxa de contagi que es descontrola. I el que és el pitjor: ningú sap perquè. Les males llengües ho imputen a les empreses càrniques, molt implantades a la Plana de Vic, però això no és cert. Aquestes empreses, des del primer dia han implantat mesures de seguretat i higiene notables a les seves indústries. Suposen, els entesos, que els contagis es donen quan els ciutadans són a casa, sobretot en els barris més humils, on hi sobreviuen treballadors en espais reduïts i molt poc ventilats.

I, per si això no fos poc, la ciutadania es va alterant. Ara us comparteixo una experiència

personal. La setmana passada li vaig demanar, si us plau, a un home que es posés una mascareta, i em va etzibar un reguitzell d'insults d'alta gama i com que em vaig plantar (vaig insistir a que se la posés) em va agredir físicament i va amenaçar la meua integritat.

Em sorprenç jo mateix ara que em descobreixo pensant que caldria que es sancionin aquests actes (el de no portar mascareta o les botellades i concentracions), amb multes d'importants “importants”. Però si després d'informar, sensibilitzar, difondre, avisar i tornar a avisar, no es canvien els hàbits.... només ens queda això: sancionar.

Per acabar, només em resta demanar-vos que, tots plegats, fem bondat, per l'amor de Déu, o per l'amor a tots els habitants de la nostra estimada Terra. Però fem bondat.

Josep Ramon
Soldevila

Aclaparats per molt més que una pandèmia

Estem al bell mig d'una tempesta global que ha trasbalsat totalment les nostres vides. La situació a la qual ens ha abocat una pandèmia, que no havíem previst, ha posat de manifest totes aquelles mancances que coneixíem però que, en certa manera, encara podíem controlar. Em refereixo a mancances de tot tipus. Mancances de poder polític, manca de recursos, desigualtats socials i, sobretot, incapacitat col·lectiva d'acabar el tema més important que tenim pendent. Donar resposta al referèndum que vam guanyar el dia 1 d'octubre.

Els experts ens anaven advertint que el perill que representa la Covid no havia desaparegut, que una segona onada ens tornaria a complicar la vida, però, cansats com estàvem dels llargs dies de confinament i de tota la tensió acumulada per tant sofriment que havíem viscut personalment i col·lectiva, vam intentar gaudir dels mesos d'estiu. La segona onada ja és aquí i a fe de déu que ens està complicant la vida. Tornem a tenir la situació desbocada. I, a Catalunya afrontem aquest moment sense el lideratge del nostre President perquè un tribunal administratiu va decidir inhabilitar-lo. Just en el moment que més el necessitàvem.

Ens veiem abocats a uns moments d'inestabilitat política i a unes eleccions d'aquí uns mesos. Unes eleccions, la campanya de les quals haurà de ser, previsiblement atípica. Amb els nostres líders polítics i socials a la presó i amb el nostre president legítim a l'exili. I jo em pregunto, quan els Tribunals europeus conclouin que els empresonaments l'exili i les inhabilitacions no eren pertinents,

qui rescabalarà als damnificats per les sentències i al País sencer per tanta injustícia?

La sentència absolutòria del Major Trapero, Pere Soler, César Puig i Teresa Laplana contrasta amb la del conseller Forn condemnat a deu anys i mig de presó pels mateixos fets. El mateix codi penal i dues sentències d'una diferència abismal. Marchena utilitza l'actuació dels Mossos per enviar el conseller Forn a la presó i els magistrats Francisco Vieira i Ramón Sáez Valcárcel la utilitzen, no només per absoldre'ls, sinó que consideren que el model de policia de Catalunya és l'adequat d'una policia moderna i democràtica, que prioritza la mediació i vetlla per la proporcionalitat, l'oportunitat i la conseqüència.

El vot particular de la magistrada Concepción Espejel, que presidia la Sala, casada amb un guàrdia civil i condecorada pel Cos, demostra clarament que, a dintre de l'estament judicial, també hi ha la representació de les dues

Espanyes. L'Espanya que enyora el franquisme, que té com a primer dogma de fe la Unitat de la Pàtria, la seva, que preconitza l'esperit castrense i que considera la democràcia com un eslògan, només.

I ara, què?. Hem d'esperar gaire més perquè la Unió Europea, que ha de ser el garant que tots els membres que la conformen han d'acceptar les regles del joc democràtic, es pronuncii, no només per recomanar, sinó per exigir que les regles del joc comú no siguin paper mullat?

Els demòcrates europeus, europeistes convençuts esperem el veredict de vinculant de la Unió. És molt, molt urgent. Hi ha persones innocents jutjades, empresonades i a l'exili i, si Europa vol ser creïble, no pot permetre que això passi. S'hi juga la seva credibilitat i el seu futur.

Teresa Casals

El major Trapero

La setmana passada es va notificar la Sentència absolutòria de la cúpula d'interior per la seva participació a l'1 d'octubre. Evidentment el dia abans es va filtrar a la premsa, cosa inaudita ja que a mi, com a Procurador, les coses se'm notifiquen en una data i hora concreta, no abans, però la justícia espanyola ja sabem com funciona.

El fet que trobo més destacable d'aquesta Sentència, ja s'han fet molt bons anàlisis per tot arreu, és que si els jutges son prou independents, els seus criteris son els correctes. El vot particular de la magistrada Concepción Espejel Jorquera només se'l pot titllar de patètic i fastigós. Es veu clarament, en aquesta Sentència, la parcialitat de la justícia espanyola, el que és i el que hauria de ser una justícia justa.

Una decisió basada en criteris jurídics, els dos Magistrats que la signen, i una argumentació totalment política i injusta, el vot particular de la Magistrada Espejel.

Però al que anava. Per mi el Major Trapero és un gran professional, cosa que ja va quedar demostrada en com va portar, juntament amb el Conseller Quim Forn i la cúpula dels mossos, els atemptats d'agost del 2017 a Barcelona i Cambrils.

Però en aquest judici del que ara l'han absolt, el Major va

dir una cosa que em va quedar gravada, que estava disposat, si li haguessin ordenat des de Espanya, a detenir al Govern, amb en MHP Carles Puigdemont al capdavant.

Jo no vull un Major dels Mossos que acati ordres d'Espanya. Vull un Major dels Mossos que acati les ordres, siguin quines siguin, del Govern de la Generalitat. I si ha de desobeir, que ho faci.

No sé exactament quants mossos independentistes hi ha en el cos. No crec que siguin majoria, però segur que son una part important. I dins d'aquest grup segur que hi ha algú capacitat per liderar-los.

Si volem ser lliures ens cal que la nostre policia estigui amb nosaltres el dia que els nostres polítics tinguin el valor, per no dir una altre paraula més gruixuda, de proclamar la Independència.

Ja tindrem prous problemes amb la policia, guàrdia civil i exercit que ens enviarà

Espanya com per a sobre defensar-nos de la nostre pròpia policia. Aquest Major, com tot el cos, ha d'estar al servei del Govern i del País. I si s'ha de netejar el cos d'elements ultradretans i espanyols, es fa i punt.

El nou Conseller d'Interior, en Miquel Samper no té una biografia gaire independentista, ara bé, si el MHP Quim Torra va creure en ell i el va posar allà, sent una de les últimes coses que va fer com a President, haurem de confiar-hi.

Al Major Trapero molt agraït pels serveis prestats, per la seva professionalitat, però res de restituir-li el càrrec. És com si li donéssim al llop l'encàrrec de vigilar les ovelles del corral.

Albert Aragonès

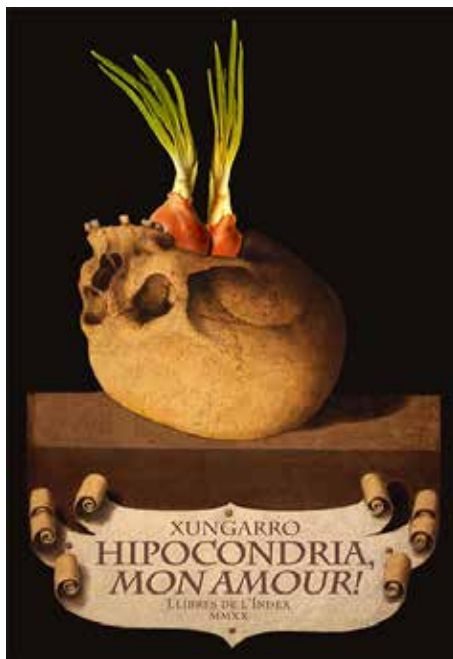
Hipocondria contra la pandèmia

Xungarro. *Hipocondria, "mon amour"*. Barcelona: Llibres de l'Índex, 2020.

D'ençà la darrera sentència del Tribunal Suprem que ha prohibit parlar la llengua comuna entre els territoris dels Països Catalans administrats per l'Estat espanyol (quin tribunal tan bèstia, capaç de prohibir la comunicació entre persones!), m'han entrat unes ganes boges de posar-me a llegir escriptors valencians i balears. De fet, aquest estiu ja vaig llegir *Tots els camins* de Joan Francesc Mira, un llibre de memòries esplèndid, del qual espero fer un comentari aquí mateix més endavant. De moment, començo amb *Hipocondria, 'mon amour'*, un llibre molt curiós, que ha arribat a les meves mans de manera inesperada i que encaixa molt bé amb els temps actuals. L'autor és Xungarro, nom de guerra del suecà, Josep Lledó. Sembla que Sueca –com reconeix l'autor mateix– és “un poble on pegues una patada a un arbre i et cau un “escriptor”.

En primer lloc, cal dir que aquest llibre ha estat escrit abans de la pandèmia generada per la COVID-19 (com a data d'edició consta l'abril del 2020). No ha estat concebut, doncs, durant aquesta crisi ni tampoc ha pretès reaccionar-hi; no és un llibre oportunista. Ara bé, el seu plantejament és molt apropiat com a instrument de combat contra la pandèmia i els seus efectes psicosocials. L'autor, fins i tot va més enllà i “reivindica” que la hipocondria és una actitud per encarar la vida. Al capdavant, els hipocondríacs estan avesats a la malastrugança. Hom pot pensar que això tan sols és una (im)postura, però l'autor, s'hi aplica amb més rigor del que es pot imaginar a primer cop d'ull. En realitat, la hipocondria és l'instrument per a efectuar una reflexió irònica i, sobretot, humorística. L'humor –una de les claus per llegir el llibre– és una cosa molt seriosa, fins i tot terapèutica. Qui vulgui riure trobarà al llibre moments hilarants durant els quals s'esvaeixen els maldecaps que tots patim aquests darrers mesos. Justament, el llibre constata de forma explícita la relació entre humor i hipocondria, en un text titulat *Humorcondria*: “Sigui de nosaltres o amb nosaltres és un fet que escoltar un hipocondríac en acció té efectes còmics immediats.”

El llibre aplega 36 textos, d'extensió força breu i lectura molt àgil, que tracten temes diversos amb el fil conductor de la perspectiva d'un hipocondríac. En la

seva “reivindicació” de la hipocondria, un dels primers textos ja invoca il·lustres precedents literaris, com Molière, del qual afirma, amb encert: “Molts solen citar frívolament *El malalt imaginari* per burlar-se de la hipocondria, el que no sol dir ningú és que Molière va palmar de veritat després de parir-la.” Hi ha hipocondríacs molt cèlebres com ara el que interpreta Woody Allen a la majoria de les seves pel·lícules, però també al nostre país hi ha hagut una important tradició hipocondríaca. L'actor i humorista Joan Capri, per exemple, fou un mestre en aquest àmbit i, per mitjà dels seus monòlegs, va fer emergir un personatge que, per damunt de tot, és un immens hipocondríac. Fa riure perquè tracta com a enormes catàstrofes les seves petites vicissituds quotidianes.

Precisament, Xungarro situa la majoria dels textos en l'àmbit més quotidià i personal. Tenen un gran protagonisme les qüestions mèdiques, començant per les seves petites afeccions: des d'una fístula anal a un bonyet de greix passant per una hipertròfia funcional ventricular esquerra, que equival a tenir un cor “massa gran”, polisèmia que, naturalment, es presta a un divertit joc retòric. També cal destacar els problemes que envolten la burocràcia mèdica i les instal·lacions sanitàries: la consecució d'un metge de capçalera; les vicissituds que es viuen a la sala d'espera d'un CAP; l'hospital com a lloc molt perillós; etc. Al capdavant –com diu l'autor–, l'hipocondríac necessita el metge i n'ha de ser amic com “el drogoaddicte no pot permetre's estar malament amb el seu camell”. Pel que fa a la salut mental, la conclusió de

l'hipocondríac és aclaparadora:

El psiquiatra et droga però no et cura; el psicoanalista t'escolta però no et cura, i el psicòleg directament no et cura. Per tant, posats a triar és preferible començar per un psicòleg que té el mateix efecte que els altres dos sense els fastigosos passos intermedis. (p. 142)

Així mateix, tracta força sobre l'alimentació, la gastronomia i el vegetarianisme, i arriba a fer propostes suggerents d'un cert to anarquitant, però contundent racionalitat:

Una de les poques coses per les quals serveix l'estat és per a *putejar* la gent. Així, seria bona idea apujar els impostos dels productes més nocius i deixar-los a preu d'or, i almenys qui se'ls vulga menjar ja es va pagant el tractament de la diabetis o les operacions de *bypass* coronari. (p. 113)

De fet, aquest és un llibre sobre la por perquè és la por que crea la hipocondria i, com diu l'autor, “posats a tenir por, per què no fer-ho amb un to maximalista? Per què no entrar-hi per la porta gran?” Efectivament, la hipèrbole aplicada a tota mena de situacions és un dels recursos més abundants del llibre, cosa que permet exhibir una gran lucidesa que resulta oportunitatíssima en els temps que vivim. Per exemple: “La hipocondria és el motor de gran part dels avanços de la civilització tecnològica occidental.”

A més, l'obra ens obsequia amb alguna sorpresa de gran interès, com quan ens fa conèixer la paraula *fogó*, amb què a Sueca designen “allí on el cul passa a entrar en territori de l'intestí”.. Certament, és –com diu Xungarro– “una paraula molt reivindicable, em sorprèn que no s'haja estès el seu ús donada la gran necessitat social que hi ha”. L'autor coneixia el mot perquè l'ha mamat de petit; nosaltres podem donar fe que el recull el diccionari Alcover-Moll i ja l'incorporem des d'ara al nostre vocabulari.

Sempre han rebut atenció els que han preconitzat grans catàstrofes o, fins i tot, la fi del món, encara que no sigui exactament el mateix que un hipocondríac, fem-los un cert cas. En aquests moments, potser som una mica a prop de la fi del món o, almenys, de la fi d'algun món. Doncs, mentre no arriba, per què no apaguen l'aparell de televisió, deixen d'escoltar dades i xifres alarmants i es posen a llegir, per exemple, aquest llibre. No els immunitzarà contra cap virus, però els asseguro que viuran una estona relaxada, reflexiva i divertida.